

Röhrig Géza

semmike megszökik

mozdulatlan minden
kinn benn
s a kettő közt is: az arcán
mint borostyánkőben a rovarszárny

álmodban füstcsikká lettek
a kerítés rácsai
mondd csak itt meddig kell
meddig még pállani?

szökés után letarolják hajad
a szálak szurkálják a válladat
fázol fejed agyadig áthúl
ma rád nyitották a világúrt

pókhálóból vitorlát szőnél
lapockaszárnyakon röpködnél
végül egy bérc alá rejtőzöl
megóv bár a súlya ledöngöl

tüzelő macska vernyog
bagzana ha volna kandúr
ordít mint a különbség
egyre hosszabbakat jajdul

de inkább rontson rád a falka
minthogy egy hozzád érjen
akár ujjbegyre a ravasz
felelsz rögtön és kőkeményen

ám hiába győzködöd magad
hogy minden rendben nincs semmi gond
szíved már befonta a harag
mint fűzfavessző a demizsont

visszahoztak vissza ismét
egy forró csövön sárga üveggyapot virít
ancsa néni a hasára húz reggel
„ha te megszöksz gyerek akkor én minek vagyok itt?”

semmikének látogatója érkezik

anyámnak az fáj hogy szeret
azt mondja könnyebb volna ha nem tenné

mikor bejön mindig csalódik
„hóember vót az apád hogy ilyen hűvös vagy?”

beszelnék de múlt nincs
a jövőről meg már nem hiszek neki

átadom a vécépapírt a minivajat
villanykörtét is lopok ha kéri

„nézzé meg jól mer meghalok”
„érezem én hogy közel”

meghal mondja hisz nincs senki
akinek ő kell

Péntek Imre

rémes biblia

kanászkürtöt fújnak megint
fecseg-locsog a sivatag
miért nem marad hallgatag
az ördög kísért megint megint

honnán az ismerős dallamok
dalra fakadt a házi patkány
a földi féreg megriadt tán
ezért kopog most: jó napot!

előbb csak ritkás a sereg
de aztán nő az áradat
aminek engedni nem szabad
ha arcunkra ül a döbbenet